

toplantılardan izlenimler 4

toplantılardan izlenimler

Dr. Ahmet Dağtekin, Dr. Kağan Başarslan

SPİNAL CERRAHİ YAZ OKULU 1. KURSU

Spinal ve Periferik Sinir Cerrahisi Öğretim ve Eğitim Grubu, Spinal Cerrahi Yaz Okulu 1. Kurs 26-29 Haziran 2008 tarihlerinde Richmond Pamukkale Termal Otel'de yapıldı.

Öncelikli olarak bu grubun gerçekten birbirinden değerli olan üyelerinin yoğun bir katılımı orda bulunmaları ve özenle hazırlanmış konuları anlatmaları genç nöroşirürjiyenlere ve eğitime ne kadar önem verdiklerinin bir göstergesi olmuştur.

Toplantı gerek bilimsel içerik, gerekse sosyal aktivasyon açısından oldukça verimli geçmiştir. Anlatılan konuların temel kavramları da içerecek şekilde olması, özellikle anatomi ve cerrahi anatomi ile ilgili doyurucu bilgilerin verilmiş olması ve hocalarımızın konuları anlatırken klinik deneyimlerini kursiyerlerle paylaşmış olması kursun rutin toplantılardan daha farklı bir havada geçmesini sağlamıştır.

Yine spinal cerrahide sık karşılaştığımız konuların seçilmiş olması ve kursun sürekli-interaktif katılım ile daha faydalı olması hedeflenmiş ve bu da oldukça başarılı bir kurs döneminin geçirilmesini sağlamıştır. Konu anlatımları sonunda soru ve tartışma için yeterli zaman ayrılmış olup, bu da kursun verimliliğini arttıran bir uygulama olmuştur.

Bunların yanında gerek açılış kokteyli, gerekse gala yemeği güzel bir ortamda gerçekleştirilmiş olup, eş ve çocuklar için planlanan aktiviteler de iyi düşünülmüştür.

Kursiyerler için oldukça faydalı bir organizasyon olduğunu düşündüğüm bu yaz okulunu düzenleyen Spinal ve Periferik Sinir Cerrahisi Öğretim ve Eğitim Grubu Yönetimini tebrik eder, gelecek toplantılarda karşılaşma dileğiyle sevgi ve saygılar sunarım.

PAMUKKALE'DEKİ ER MEYDANI

Erciyes'in eteklerinde doğan güneş sanki Pamukkale'nin ateşinden haber veriyordu. Bir asistan yolculuğun heyecanı ile kavruluyordu. Sabahın ilk ışıkları, telefondaki ses "aşağıda bekliyoruz" günler öncesinden hazırlanan bavul ve telaşlı sahibi arabanın bagajına kadar sarıldılar birbirlerine. Derken aylardır beklenen yolculuk başlıyor. Sohbetler, şamatalar yerini Konya etli ekmeğinin heyecanına bırakıyor. Kirazlıköy'ün kirazı da kadayıfın kaymağı... Bu yoğun mide ifrazatı da vücuttaki adrenalini düşürmüyor.

Pamukkale'nin sath-ı mahalindeyiz. Sora sora Bağdat bulunmuş da Richmond Otel bulunmaz mı? Resepsiyondaki onlarca yabancı sesin oluşturduğu helezon iyi bir otele geldiğimizi düşündürüyor. Prosedür tamam ve bizim de artık bir odamız var. Karşı konulmaz "keşif" arzumuz depresiyor. Resepsiyondaki nazik bayanı bayılıyoruz. Tenis kortu var mı? fitness center nerede? aktiviteler neler?... Romatizması olmayanın uğramayacağı türden bir otel. Çok geçmeden sükunetin eğitimi potansiyelize ettiğini anlıyoruz. Bu tercihin altında "şuur" var demeden kendimizi alamıyoruz.

Akşamın sekizi, yaşaşın kokteyl bir de kravat takmak olmasa. Grant tuvalet varıyoruz mekana. O da ne herkes püf püf ve rengarenk. Altı senelik kölelikte ortam vardı da biz mi öğrenmedik diyerek avunuyoruz.

Dersler ultimatom ile başlıyor.

- Herkes yoklanacak! Amenna. Gerçi 40 derece sıcaklıkta 60 derecelik suya girmekten başka da alternatif yok zaten.

- Herkes yorum yapacak! Tedirgin ediyor bizi. Nede olsa serde cehalet var.

- Sonunda da herkes sınav olacak!

Mevzuyu ciddiye alan bir grup ile karşı karşıyayız. Acaba teorik pratiğe nasıl yansiyacak diyoruz. Üç günlük peşrev

başlıyor. Ders programına bakınca niyeti anlıyoruz. "Biz bu kursda sizlere cerrahi anatomi, fizyopatoloji ve cerrahi yaklaşımları öğreteceğiz" Hedef berrak ve kademeli. Reklamı az, samimiyeti bol bir seminer temennisiyle er meydanına koşuyoruz. Derslerin dakik, eğitimcilerin hazırlıklı ve konularına vakıf olması bizlere çeki-düzen veriyor. Bu sefer "boşuna gelmedik" duygusu yavaş yavaş içimizi sarıyor. Hard diskimize bilgileri doldururken ismimin anonsu ile irkiliyorum. "Kalk ve yorum yap!" Hayatımda ilk defa bir seminerde mikrofonla konuşunca kendimde bu ailenin bir ferdi olduğumu anlıyorum. Sistematik konular, konuları tamamlayan sorular, soruları dolduran yorumlarla günü geçiriyoruz. Kahve molarları da tartışmalar ile kaynıyor. Akşama gardı düşmüş boksör haline geliyoruz. Bizi ancak yatak paklar diyoruz.

İkinci günün çetin geçeceği zaten ilk günden anlaşılıyordu. Gürültüsüz bir doğa ortamında uyumanın verdiği zindellekle derse başlıyoruz. Programa bakınca spinal cerrahi milli takımının sahne alacağını görüyoruz. Bu heyecanla beklerken bir eğitmenin arabası bozulduğu için gelemediği bildiriliyor. Özürü kabahatinden büyük diyor bütün salon. Temelin harcı eksik mi kalacak diye hayıflanırken konuların boş geçmeyeceği, başka bir eğitmenin olayı kompanse edeceğini öğreniyoruz. Yüreğimize su serpiliyor. Gayretli bir grubun ortaya koyduğu emek herkesin takdirini alıyor. Akşama kadar bilgi bombardımanına tutuluyoruz. Gala yemeği ile biraz dinlenmeyi düşünürken yürek hoplatan bir manzara, adrenalinin yanına testosteronuda ekliyoruz. Tempo üzerine tempo... Kondisyonumuz bu badireyi de atlatınca hasmını yenen gladyatör havasına giriyoruz.

Son güne alışılmadık bir manzara ile başlıyoruz. Salon ilk günkü kadar dolu. Kursiyerlerin son derse kadar devamını ve aktif katılımlarını görünce demek bu kursu herkes sevmiş diye düşünüyoruz. Son dersin son dakikasına kadarda sürüyor bu istek. Üç günün ciddiyetine yakışan bir anons;

- Herkes sınava girecek, sonra sertifika alacak!

Gala yemeği gibi servis edilen taze pişmiş kağıtları bir çırpıda karalıyoruz. Akşamdan beri hazır olan bavulumun elinden tuttuğum gibi yola koyuluyorum. Telefonumun yanık yanık çaldığını fark ediyorum. Tam akşama evdeyiz demeyi beklerken...

- Yemekhanede seni bekliyoruz!

Yine ne yaptım acaba derken, Hocam eline bir kitap alıp tebrik ediyor sınavdaki üçüncülüğümü. Acemi şans, atıklarım tutmuş demek. İki yüz dolarlık kitaba değil hocamın sevdiğine seviniyorum. Bu gaz ile de kolla kendini Ekim diyorum...